

Contencios administrativ și fiscal.

Condiții pentru angajarea răspunderii solidare pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil.

Instanța apreciază că deținerea calității de administrator nu era obligatorie, pentru niciuna dintre ipotezele descrise la art. 25 alin. 2, lit. b și d) din Legea 207/2015, care se referă expres și la „orice alte persoane”. Drept urmare, faptul că în perioada 01.05.2015 - 07.07.2016 reclamanta nu deținea calitatea de administrator este irelevant.

Împrejurarea că societatea debitoare a beneficiat de o eșalonare a datoriilor, fără însă a putea respecta condițiile de eșalonare, în opinia instanței denotă buna credință a reclamantei, care a făcut uz de toate posibilitățile legale de evitare a insolabilității, eșecul demersului nefiindu-i imputabil, în condițiile în care deși a înregistrat încasări în perioada de referință de 4123354 lei, această sumă a trebuit folosită și pentru plata altor datorii – furnizori, utilități, salarii, combustibil și alte cheltuieli legate de funcționarea societății.

Nu s-a demonstrat în cauză orientarea acestor venituri către cheltuieli voluptorii sau care ar fi putut fi amânate.

Instanța reține că nu s-a demonstrat ipoteza de la art. 25 alin. 2, lit. b din Legea 207/2015, raportat la vehiculele deținute de societate, în condițiile în care parte din ele au fost valorificate de AA.

În ceea ce privește nedeclararea în totalitate a salariilor pentru perioada 01.05.2015 – 30.09.2018, limitat la perioada în care reclamanta a fost administrator nu s-a probat reaua sa credință, întrucât doar stabilirea de obligații fiscale suplimentare nu probează prin ea însăși acest aspect.

Împrumutul acordat de reclamantă societății probează în opinia instanței intenția sa de a contribui la redresarea societății, contrar celor exprimate în deciziei 12247/16.08.2021.

SENTINȚA ADMINISTRATIVĂ Nr. 637/CAF/2022 (definitivă la 05.04.2023, prin respingerea recursului)

Prin acțiunea civilă înregistrată sub dosar nr. **XXXX/107/2022** formulată de reclamanta **BB** în contradictoriu cu părții **CC și AA** s-a solicitat ca prin hotărâre judecătorească să se dispună:

- anularea Deciziei nr. 268/04.02.2022 emisă de CC privind soluționarea contestației depuse împotriva Deciziei de angajare a răspunderii solidare nr. 12247/16.08.2021;
- anularea Deciziei de angajare a răspunderii solidare nr. 12247/16.08.2021 emise de AA.

În motivare, s-a arătat că în sarcina reclamantei au fost reținute fapte care nu îi sunt imputabile întrucât vizează și o perioadă (01.05.2015 - 07.07.2016) în care aceasta nu deținea funcția de administrator al societății, deci nu se poate reține responsabilitatea reclamantei pentru nedeclararea în totalitate a contribuțiilor aferente salariilor în perioada sus-menționată.

De asemenea, s-a arătat că din cuprinsul deciziilor contestate nu rezultă în niciun fel că reclamanta ar fi înstrăinat bunuri ale societății sau ar fi ascuns activele acesteia, provocând astfel starea de insolabilitate. Dimpotrivă, există active ale societății (autoturisme) care au fost valorificate de către SFM Aiud pentru recuperarea sumelor datorate bugetului de stat, iar alte bunuri nu dețin în proprietate, așa cum au constatat, de altfel, inspectorii fiscali anterior emiterii deciziei.

Mai mult, după cum rezultă din procesul-verbal de insolabilitate nr. 9378/11.06.2021, DD datora la acea dată suma de 1.012.813 lei. La momentul emiterii deciziei contestate, datoria către bugetul de stat se diminuase la suma de 954.336 lei. Totodată, în perioada august 2019 - iunie 2021, societatea a achitat suma totală de 589.862 lei. Rezultă, așadar, că într-un interval

de 2 ani (august 2019 - august 2021), societatea a achitat către bugetul de stat contribuții în valoare totală de 648.339 lei, ceea ce denotă că reclamanta, în calitate de administrator nu a fost de rea-credință și nu a determinat neachitarea obligațiilor fiscale restante la data declarării stării de insolabilitate.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin decizia 112247/16.08.2021, s-a dispus angajarea răspunderii solidare a reclamantei în vederea realizării în tot a creanțelor fiscale în limita sumei de 954.336 lei. Pentru a pronunța această decizie, organul fiscal a concluzionat în sensul că reclamanta răspunde solidar cu debitorul DD în temeiul dispozițiilor art. 25 alin. 2, lit. b și d) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală pentru obligațiile fiscale restante ale acestui debitor.

Prin Decizia nr. 268/04.02.2022 a fost respinsă contestația formulată pe cale administrativă de către reclamantă.

Reclamanta a criticat temeiurile de fapt ale emiterii deciziei de angajare a răspunderii solidare, care constau în esență că în sarcina sa au fost reținute fapte care nu îi sunt imputabile întrucât vizează și o perioadă (01.05.2015 - 07.07.2016) în care aceasta nu deținea funcția de administrator al societății. Reclamanta a mai arătat că nu s-a dovedit că ar fi înstrăinat bunuri ale societății sau ar fi ascuns activele acesteia, provocând astfel starea de insolabilitate.

Potrivit art. 25 alin. 2, lit. b și d) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală: „Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolabil în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane: b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului; d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale.”

Față de temeiul de drept avut în vedere la emiterea actului atacat, mai sus descris, instanța apreciază că deținerea calității de administrator nu era obligatorie, pentru niciuna dintre ipotezele descrise la art. 25 alin. 2, lit. b și d) din Legea 207/2015, care se referă expres și la „orice alte persoane”. Drept urmare, faptul că în perioada 01.05.2015 - 07.07.2016 reclamanta nu deținea calitatea de administrator este irelevant.

Împrejurarea că reclamanta cunoștea obligațiile către bugetul consolidat al statului, întrucât primise somații și titluri executorii în acest sens nu este contestată, însă nu se poate reține reaua sa credință raportat la obligația de plată de revenea societății al cărei administrator era din simpla împrejurare că avea clienți neîncasați, atâta timp cât nu s-a dovedit solvabilitatea acestora. Simpla instituire a popririlor nu este suficientă, în lipsa finalității acestei măsuri.

Împrejurarea că societatea debitoare a beneficiat de o eșalonare a datoriilor, fără însă a putea respecta condițiile de eșalonare, în opinia instanței denotă buna credință a reclamantei, care a făcut uz de toate posibilitățile legale de evitare a insolabilității, eșecul demersului nefiindu-i imputabil, în condițiile în care deși a înregistrat încasări în perioada de referință de 4123354 lei, această sumă a trebuit folosită și pentru plata altor datorii – furnizori, utilități, salarii, combustibil și alte cheltuieli legate de funcționarea societății.

Nu s-a demonstrat în cauză orientarea acestor venituri către cheltuieli voluptorii sau care ar fi putut fi amânate.

Instanța reține că nu s-a demonstrat ipoteza de la art. 25 alin. 2, lit. b din Legea 207/2015, raportat la vehiculele deținute de societate, în condițiile în care parte din ele au fost valorificate de AA.

În ceea ce privește nedeclararea în totalitate a salariilor pentru perioada 01.05.2015 – 30.09.2018, limitat la perioada în care reclamanta a fost administrator nu s-a probat reaua sa credință, întrucât doar stabilirea de obligații fiscale suplimentare nu probează prin ea însăși acest aspect.

Împrumutul acordat de reclamantă societății probează în opinia instanței intenția sa de a contribui la redresarea societății, contrar celor exprimate în deciziei 12247/16.08.2021.

În aceste condiții, în care nu s-a probat îndeplinirea ipotezelor legale de la art. 25 alin. 2, lit. b și d) din Legea 207/2015, care au fundamentat actele administrative atacate, ori o vinovăției reclamantei, instanța va admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta BB în contradictoriu cu pârâtele CC și AA și, în consecință, va dispune anularea deciziei 268/04.02.2022 emisă de pârâta de ordin 1, precum și a deciziei 12247/16.08.2021.